

Halil Atik

- Őirler -

Yayın Tarihi:

10.05.2017

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Boyacı Çocuk

Bugün bir sokak başında
Yüzü siyah, beyazlar gözyaşında
Bir çocuk vardı ellerinde hayat
Ve hayat bu gözlerle savaşında

Bir çocuk vardı nefesi ağır
Gam yükü yüreğinde fazlasıyla kahr
Yüzüne baksa arş utanır
Sokaklar, caddeler bir bir sağır

Elleri perdelenmiş hayallerine inmiş
Sızma bir tebessüm boyadığı ayakkabıda dinmiş
Taş, toprak bir yığın kağıttı avuçlarına sinmiş
Sakladığı yara hayatına ilişmiş
İnsanlar susmuş, rüzgâr delirmiş
Saçları arasında ince tel yaşam
Saklamakta bazen zor gelirmiş...

Ömür sondanda başlarmış demek
Kahkahalar, eğlence, düğün-dernek
Biliyor muydu ne demek?
Ne demek sahi bu üstüne para verip satılası dünya
Bir paçavradan değersizdi o an gözümde
Büyüdü çocuk büyüdü birden önümde
Sırtındaki sandık gibi ağır geldi aldığım nefes
Aynı yaşamıyordu herkes...

Boyadığı rengin izleriydi bakışı
Üşüdü, üşüttü ruhumun sökülük her yerini
Bende yüreği kadar sıcak bir yer arama telaşı
Bu kadar acımasız görünmemişti hiç aynalar
Ben boş hüzünler kumaşı
Sakla anam, sakla kurban olam
Bir çocuk gözünde tütürdüğüm bu aş

Her şey boşmuş bir duvara bakmak gibi
Körü körüne düşmek katranlara akmak gibi
Belki de tek gerçek hissetmekmiş
Her şeyi şu çocuğun gözlerinde bırakmak gibi...

İrkildi çocuk birden
-Boyayım mı abi?

Boya aslanım beyaza boya ama
Şu kara bağlayan yüreğime bakma
Boya ki açılsın kara perdeler
Boya ki gözlerime düşsün şu yüreğindeki
Saçların gibi yumuşak boya
Hayallerin gibi kaçak boya
Sarın tüm saflıklarını
Sür siyah yüreğime ak boya

...

Bir hayat anlattı
Sanki onu anlatan hayattı
Yorgundu, mahzundu
Bekleyeni vardı
Zamanı dardı
Saat nasırlaşmış ellerinde durdu
Şu yalan dünyanın çarkına çok düştümde
Bir boyacı çocuk beni vurdu

Halil Atik

Gitme

Günler mi belirliyor mesafeyi
Yolculuğun son durağı burası olsun isterdim
Gözlerinde bıraktığım yetim yüreğim
Sahiplen,sahibin olsun isterdim
Çok uzakta değil belki her daim yanında
Biz diye atan yerin olsun isterdim
Gül incinmişse yerinde dikenini bağrımı delsin
Delsin ki bu yara derin olsun isterdim

Anılar sürüklüyor peşinsıra
Savuran rüzgârı geçtim,şimdi ateşin sıra
Dilim sevgi dışında herşeye kilit
İster al kalbine ister uçuruma it
Belki bir söz dilimi vurur zamanı
Zaman verir mi dersin bu fermanı?

Biliyorum demene gerek yok herşey yazılı kaderde
Ama sen yinede gitme...

Ben belki yolları bıraktım önüne
Ama sen yinede gitme! ...

Halil Atik

Mahzun Yolcu

Bir sabah ezanıyla başlamıştı yolculuğum
Hayat denen zamanın üzerine sınıyordum henüz
Ufaktım ama büyüktümde
Beni ben yapanlaraydı teşekkürüm

...

Yolda heybesini unutmuş yolcu gibi bir arayış
Ama neyi aradığını bilmeden
Yetişmeliydim, geçmeliydim zamanı
İstediklerimi silmeden
Oyunun sonuyla başlamalıyım hileye
Çünkü bu baştan biten bir hikaye
Elimi uzatmamalıyım mesela asla
Tutmamalı insanlar
Onlar
Ne asıllarında gerçekler
Nede gerçeğinde asıllar
Tutmamalılar elimi işte
Ki onların masallarında yalan
Tutarlarsa elimi
Güvenirim aldatırlar.

Mevsimler gibi dört dönüş
Bir şaha kalkış, bir çöküş
Yarenler ters tercih
Yan köşede hazır yerim
Görmemem için ne verirsiniz?

Yalancı düşlerle avuttuğunuzu sandınız dimi?
Yarınlarıda zaten siz vermişsiniz ya
Çok büyüktünüz(!)
Şiz büyükleğinizde küçüldünüz
Buyrun çok istediğiniz hayat...
Sayın şimdi kum saatinden düşen zerrelere,
Ama unutmayın bittiğinde
Bitecek oyununuzun ka(t) releri...

Esmiyorum artık toprağıma
Güllerimi dikenleriniz kanattı
Sahteliği siz sürdünüz dudağıma
Toprak üstüne bastığınızda yarıldı.

...

Bir sabah ezanıyla bitti yolculuğum
Hayat denen zamanı üzerimden siliyordum henüz
Yoktum ama vardımda
Beni yaratanaydı teşekkürüm...

Halil Atik

Şair

Biz bu yollardan geçtik
Aşk içtik,acı içtik,hasret içtik
Bir rüyâ gibi geldi ömür
Kendi içimizden çıktık
Biz hep kendimizden kaçtık
Hayat uzvunda bırakmadık hiç iz
Ne adımız bilinir ne tanınır şanımız
Bir iş biliriz
Sevginin renginde rengimiz
Yok öyle boyumuzdan büyük cümleler
Kendimizde saklı kendimiz
Yüreğe sınır koymaz,onunla sever
Ondan sileriz
Her sahne bir oyun sergiler
Ama her oyuna bir sahne olmayız
Her ışık aydınlatır
Ama her ışıkta aydınlanmayız
Biz severiz,biz aşık oluruz
İşte bu aşktır,yakar
Sanma şair durur
Bir bak ardıma
Her kelimedede bin dert var.

Halil Atik

Tükeniş

Bir dünya düştü senle arama
Şu dünya sensiz ne dar ama
Binbir yerden kanayan yarama
Serpmeğe tuz tükendi...

Baharın yalanında tüm yürekler
Hep gelmeyecek olanı bekler
Dalından düşmüş tüm dilekler
Sararmaya güz tükendi...

Ahımda nefes bulur güneş
Bu firâktır ve ölüme eş
İçimde sitem, içimde ateş
Yana yana göz tükendi...

Riyâ damladı her yere
Gönül değil hoş, değil sâre
Her şekle gire gire
Benlikte öz tükendi

Veşileler yaşlandı hududa
Yağmuru bağladık buluta
Hep unuta unuta
Menzile iz tükendi

Hayat ibaret bir seher yelinden
Gençlikde uçar gider elinden
Bir pişmanlık ki en derinden
Vura vura diz tükendi

Hak canı satın ala
Gül vurgun ala
Ölüme ramak kala
Söylemeye söz tükendi.

Halil Atik